

Ο Αρχιμανδρίτης Νικόλαος Κουμεντάκης (Αρχιμ. Δημήτριος Καββαδίας)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ευλογητός ο Θεός, ο στερεών και καταπλουτίζων την Εκκλησίαν Του με την παρουσία των Αγίων της κάθε εποχής. Το Πανάγιον Πνεύμα τελειοποιεί τις καρδίες των πιστευόντων στον Χριστό και δια βίου μετανοούντων. Τους καθοδηγεί, τους εξαγιάζει και τους χρησιμοποιεί ως εύηχα όργανά Του για να σώζονται και άλλοι άνθρωποι που διψούν για να ακούσουν τον Λόγο της αληθείας, να απαγκιστρωθούν από την ευτέλεια της καθημερινότητας, και βιούν με τον πόθο της σωτηρίας της ψυχής

τους.

Στο διάβα των αιώνων το ένα και αυτό Πανάγιο Πνεύμα ελάλησε τα κεκρυμμένα μυστήρια στους Προφήτες, κατήυθνε τον νουν και την γλώσσαν των Ευαγγελιστών και Αποστόλων, ετόνωσε το αγωνιστικό φρόνημα των Μαρτύρων, ενίσχυσε το λόγο και την γραφίδα των ομολογητών, εξαγίασε την δί'υπακοής άσκηση των Οσίων Πατέρων και Μητέρων μας.

Αλλά και στα νεότερα μετά την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως χρόνια, ανέδειξε πλήθος νέων Αγίων που συνεχίζουν με την δική τους παρουσία την αδιάρρηκτη αλυσίδα των σωζομένων και μέχρι την δευτέρα παρουσία.

Έτσι αλληλοδιαδόχως οι αιώνες μετά την άλωση έφεραν νέα «εσοδεία» στην εργασία του Αγίου Πνεύματος.

Ο 15ος αιώνας μέσω του μίσους των Τούρκων έδωσε στην Εκκλησία τους νέους Ιερομάρτυρες Εφραίμ (+5 Μαΐου 1426) και Ραφαήλ, Διάκονο Νικόλαο και παρθένο Ειρήνη (+9 Απριλίου 1463) κ.ά.

Ο 16ος αιώνας έφερε τους Οσίους Πατέρες και Μητέρες που ανέπλασαν τον μοναχισμό βάσει της παραδόσεως και δημιούργησαν τα πρώτα σχολεία για να βοηθήσουν το υπόδουλο γένος να αντισταθεί στην πνευματική καθίζηση που επέβαλε η Τουρκοκρατία. Με δεσπόζουσες μορφές τον εκ Κωνσταντινουπόλεως καταγόμενο Άγιο Γεράσιμο τον εν Κεφαλληνία νέο Ασκητή (+15 Αυγούστου 1589) και την Οσία Φιλοθέη την Αθηναία (+19 Φεβρουαρίου 1589), και άλλοι ακολούθησαν τον ίδιο δρόμο υπηρετώντας την Εκκλησία και τον συνάνθρωπο.

Ο 17ος αιώνας μας χάρισε τους Νεομάρτυρες.

Πλήθος ανθρώπων διαφόρων ηλικιών έδωσαν την μαρτυρία της πίστεως αγωνιζόμενοι έως αίματος και αντιτασσόμενοι στην σιωπηρή αποδοχή της ισλαμοποίησής τους. Με εμβληματικές μορφές της περιόδου τους Αγίους παιδομάρτυρα Ιωάννη τον Ράπτη (+20 Δεκεμβρίου 1652) και Αναστάσιο τον Ναυπλιέα (+ 1 Φεβρουαρίου 1655) η σκυτάλη παραδίδεται στον 18ο αιώνα που είναι ο αιώνας των μεγάλων Διδασκάλων του Γένους, Οσιομάρτυρος Κοσμά του Αιτωλού (+24 Αυγούστου 1779) που ίδρυσε 200 Δημοτικά Σχολεία και 20 ημιγυμνάσια σ' όλη την ελληνική επικράτεια και του Οσίου Ανθίμου του Κεφαλλήνος του αομμάτου του και προστάτου της νήσου Αστυπαλαίας, που ίδρυσε 6 Μονές σε διάφορα νησιά και κοντά σ' αυτά και διδασκαλεία. Ο ίδιος αιώνας παρέδωσε και άγιες γυναίκες στον κατάλογο του Νέου Μαρτυρολογίου: Κυράννα την Οσσαία (+28 Φεβρουαρίου 1751), Αργυρή την εκ Προύσης (+30 Απριλίου 1725), Ακυλίνα (Αγγελίνα) την Ζαγκλιβερινή (+27 Σεπτεμβρίου 1764), Χρυσή την εκ Μογλενών (+13 Οκτωβρίου 1795), Ελένη την Σινωπίτιδα (+1 Νοεμβρίου) κ.ά.

Ο 19ος αιώνας έφερε τους Κολλυβάδες Πατέρες από το Άγιον Όρος να φωτίσουν το Γένος και να ποτίσουν το δένδρο της Εκκλησίας με τα ζωοποιά νάματα της Παραδόσεως. Πολύτιμες υπηρεσίες πρόσφεραν στο γένος, την παιδεία, τη νεότητα, την εκκλησία, τον μοναχισμό οι Άγιοι Πατέρες Μακάριος Αρχιεπίσκοπος Κορίνθου ο Νοταράς (+17 Απριλίου 1805), Νικόδημος ο Αγιορείτης (+14 Ιουλίου 1809), Αθανάσιος ο Πάριος (+24 Ιουνίου 1813), Νικηφόρος ο Χίος (+1 Μαΐου

1821). Στην Τήνο η θεοφώτιστη μοναχή Πελαγία Νεγρεπόντη (+28 Απριλίου 1834) διακονεί το ιερό μυστήριο αποκαλύψεως της Αγίας Εικόνας της Μεγαλόχαρης, γεγονός που σημαίνει την νεκρανάσταση του Γένους.

Στον 20ο αιώνα έχουμε την εμφάνιση ενός μεγάλου Αγίου που επανασυνδέει την Εκκλησία με την ζώσα παράδοσή της. Είναι φορέας και γνήσιος εκφραστής του γνήσιου πνεύματος των Κολλυβάδων Πατέρων και παραδειγματίζει έκτοτε όλους τους κληρικούς, μοναχούς και χριστιανούς με την αγία του βιοτή. Είναι ο παγκόσμιος Άγιος Νεκτάριος (+9 Νοεμβρίου 1920). Οι πνευματικοί του υιοί παρέλαβαν από τον Άγιο Νεκτάριο υγιείς πνευματικές αρχές και ανέπτυξαν το δικό τους έργο βάσει όλων όσων έμαθαν κοντά στον μεγάλο Άγιο. Ο Άγιος Σάββας ο εν Καλύμνω (+7 Απριλίου 1948), ο Άγιος Αμφιλόχιος της Πάτμου (+16 Απριλίου 1970), ο Γέροντας Φιλόθεος Ζερβάκος (+8 Μαΐου 1980), ο Γέροντας των Πατρών Γερβάσιος Παρασκευόπουλος (+ 29 Ιουνίου 1964) κ.ά.

Η παρουσία των Αγιορειτών Πατέρων κατά τον 20ο αιώνα είναι έντονη. Κατά τα μέσα του παρελθόντος αιώνος δρουν οι προ ολίγου αγιοκαταταχθέντες Ιερώνυμος Σιμωνοπετρίτης (+6 Ιανουαρίου 1957), Ιωσήφ ο Ησυχαστής (+15 Αυγούστου 1959) κ.ά.

Προ τριάντα χρόνων περίπου έφυγαν για την Βασιλεία των ουρανών οι Άγιοι Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης (+ 2 Δεκεμβρίου 1991), Ιάκωβος ο νέος ασκητής, ο «με συγχωρείτε» (+21 Νοεμβρίου 1991), Σωφρόνιος του Έσσεξ (+11 Ιουλίου 1993) και Παΐσιος ο Αγιορείτης (+12 Ιουλίου 1994).

Όμως και τα τελευταία χρόνια που ζούμε, είχαμε την ευτυχία να γνωρίσουμε και άλλους Γέροντες που έδρασαν τον 20ο αιώνα και τώρα καταπλουτίζουν το ουράνιο Κοινόβιο. Πλάϊ στους παλαιότερους και νεώτερους Οσίους και Γέροντες έχουμε νεώτερες οσιακές μορφές που εξέρχονται μαζικά από την στρατευομένη Εκκλησία έχοντας αφήσει το ιδιαίτερο πνευματικό τους στίγμα στην εποχή μας.

Στις 21 Μαρτίου 2017 εκοιμήθη ο Αρχιμανδρίτης Αμβρόσιος Κυρατζής της Αδελφότητας «Πελεκάν» Βεροίας.

Στις 2 Φεβρουαρίου 2018 εκοιμήθη ο Αρχιμανδρίτης Μάξιμος Ψιλόπουλος, κτίτωρ και πνευματικός του Ιερού Γυναικείου Ησυχαστηρίου Αναστάσεως Κυρίου Εμμανούλ Λαγκαδά.

Στις 8 Φεβρουαρίου 2018 έφυγε ο κτήτωρ του Ιερού Προσκυνηματος Αγίου Νεκταρίου στην Παλαιοκαμάριζα/Λαυρίου, Αρχιμανδρίτης Νεκτάριος Βιτάλης.

Στις 22 Φεβρουαρίου 2018 κοιμήθη ο Αρχιμανδρίτης Γρηγόριος, Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Δοχειαρίου Αγίου Όρους.

Στις 17 Απριλίου 2019 κοιμήθη ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Παναγίας Μακαριωτίσσης Δομβραΐνας Θηβών, Αρχιμανδρίτης Νικόδημος Ζιαμπάρας.

Στις 9 Μαΐου 2019 κοιμήθη ο Αρχιμανδρίτης Αιμιλιανός Βαφείδης, Προηγούμενος της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας Αγίου Όρους.

Την 21 Ιουλίου 2019 έφυγε ο Αρχιμανδρίτης Νεκτάριος Μαρμαρινός, επίτιμος Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Κορίνθου και κτήτωρ και ιδρυτής της Ιεράς Μονής Οσίου Παταπίου Λουτρακίου.

Στις 14 Αυγούστου 2019 κοιμήθη ο μαρτυρικός Αρχιμανδρίτης Φιλάρετος Teodorescu, αδελφός της Ιεράς Μονής Neamts στην Βόρεια Ρουμανία και πνευματικός, σε ηλικία 48 μόλις ετών.

Στις 30 Νοεμβρίου 2019 κοιμήθη ο Αρχιμανδρίτης Σωφρόνιος Λαυριώτης (Γιαννόπουλος), Ιεραπόστολος και πνευματικός.

Στις 8 Δεκεμβρίου 2019 κοιμήθη ο Γέροντας Εφραίμ ο Φιλοθείτης-Αριζονίτης, ο δημιουργός του μοναχισμού στην Αμερική.

Στις 19 Δεκεμβρίου 2019 έφυγε ο Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Μεταλληνός, πανεπιστημιακός Καθηγητής και ορθοδοξότατος και απλανής παραδοσιακός θεολόγος.

Την 1η Μαρτίου 2020 κοιμήθη ο Αρχιμανδρίτης Παύλος Σιναΐτης, Δικαίος της Ιεράς Μονής Σινά.

Την 6η Μαρτίου 2020 κοιμήθη ο Αρχιμανδρίτης Γερβάσιος Ραπτόπουλος, ιδρυτής της αδελφότητας «η Οσία Ξένη», ο γνωστός ως «Άγιος των φυλακών».

Στις 29 Ιουλίου 2020 κοιμήθη ο Αρχιμανδρίτης Πατάπιος Δρούζας κτήτωρ του Ιερού Ναού Αγίων Κυπριανού και Ιουστίνης Κηπουπόλεως Περιστερίου.

Πικρό το αίσθημα του αποχωρισμού κάθε φορά που σκύβαμε με ευλάβεια να προσκυνήσουμε τα τίμια σκηνώματα των ανωτέρω Πατέρων, αλλά μεγάλη η χαρά ότι καταπλουτίζεται το ουράνιο κοινόβιο με οσιακές μορφές που πρεσβεύουν στον Θεό για μας τους ζώντες στην κοιλάδα του κλαυθμώνος.

Με άλλη ευκαιρία θα αναφερθούμε και στις Όσιες μητέρες που έφυγαν από κοντά μας κατά την τελευταία διετία.

Την νύχτα της 15ης Αυγούστου 2020 δέχθηκε το ουράνιο κάλεσμα για την μετοικεσία του στην χώρα των δικαίων ο Αρχιμανδρίτης Νικόλαος Κουμεντάκης με καταγωγή από την μεγαλόνησο και λεβεντογέννα Κρήτη. Υπήρξε γόνος ευλαβούς Κρητικής λευϊτικής γενιάς. Ήταν ο 77ος (!!!) απόγονος ενός εύχυμου ιερατικού δένδρου Κρητικών κληρικών, δένδρου με διαρκή καρποφορία από τον 15ο αιώνα. Η κορυφή του δένδρου με τον πρώτο κληρικό συναντάται στα 1475 στο νομό Ρεθύμνης.

Στα ευλογημένα αυτά χώματα και στο χωριό Σπήλι, ο αιθαλής καρπός του δένδρου αυτού, Γέρων πνευματικός Νικόλαος Κουμεντάκης είδε το φως της ημέρας στις 15 Μαρτίου του 1921. Γονείς του ήσαν οι ευλαβέστατοι Πρεσβύτερος Ευαγγελία. Στην μεγάλη τους με 12 παιδιά φαμίλια Θεού με πολλή πίστη στο Θεό, προσευχή και υπομονή ανδρότητας.

Η θεοσεβής πρεσβυτέρα Ευαγγελία γέννησε τα

παιδιά της με προσευχή. Το 12ο σπλάγχνο της, ο Νικόλαος, ήρθε κατόπιν προσευχής και νηστείας να δώσει χαρά στο σπιτικό τους όταν η ίδια διήνυε το 54ο έτος της ηλικίας της. Ο πόθος της αυτό το παιδί να είναι γερό και να το αφιερώσει

στο Θεό.

Το παιδί από μικρό διακρινόταν για την αγάπη του στον Χριστό καθώς και τον συνετό του χαρακτήρα. Αγαπούσε την προσευχή και την μελέτη και είχε ζήλο για την γνώση και τη μόρφωση. Αγαπούσε ιδιαίτερα τις αθλοπαιδιές και διακρίθηκε ως αθλητής του στίβου και της κολύμβησης. Μετά τα εγκύκλια γράμματα στα σχολεία του Ρεθύμνου, φοίτησε στην Παιδαγωγική Ακαδημία Ηρακλείου και αργότερα ως κληρικός στο Ιερό Φροντιστήριο Τήνου.

Σε προσκύνημά του στην μόλις προ ολίγων ετών επανιδρυμένη του 16ου αιώνας Ιερά Μονή Μεταμορφώσεως Σωτήρος Χριστού Κουμπέ, ελκύστηκε πνευματικά από την προσωπικότητα του Γέροντα της Μονής. Ο Αγιογράφος και Πνευματικός Ιερομόναχος Νέστωρ Βασάλος (1876-7 Ιανουαρίου 1957), κατόπιν θεϊκής επινεύσεως εγκατέλειψε την μετάνοιά του δηλαδή την Ιερά Μονή Διονυσίου Αγίου Όρους και εγκατεστάθη στην Ιερά Μονή Κουμπέ για να την ανακαινίσει. Κατά τα επόμενα χρόνια η Μονή μετετράπη σε γυναικεία και έτσι έκτοτε λειτουργεί.

Μετά την αποφοίτησή του από την Παιδαγωγική Ακαδημία Ηρακλείου διορίστηκε δάσκαλος στο χωριό Μουρνέ Ρεθύμνης όμως δεν παρουσιάστηκε στην υπηρεσία του. Η δίψα του να υπηρετήσει την πατρίδα τον έκανε να σπεύσει να καταταγεί στο στρατό ως έφεδρος αξιωματικός. Ήταν τότε ημέρες του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Κατά την διάρκεια της κατοχής ενεπλάκη σε κάποια πολεμική αντιστασιακή επιχείρηση κατά των Γερμανών και κινδύνεψε η ζωή του. Τότε παρεκάλεσε την Παναγία να τον γλιτώσει, υποσχόμενος να αφιερωθεί στον Θεό.

Κατά τα νεανικά του χρόνια και μετά τη λήξη του πολέμου συνδέθηκε με την αδελφότητα Θεολόγων «Ζωή». Την ίδια περίοδο εργάστηκε στο βιβλιοπωλείο της «Ζωής» στην Πάτρα όπου συνδέθηκε πνευματικά με τον Όσιο Γέροντα των Πατρών Γερβάσιο Παρασκευόπουλο (+20 Ιουνίου 1964) αλλά και τον Αρχιμανδρίτη Ιερόθεο Τσαντίλη, τον μετέπειτα Μητροπολίτη Ύδρας, Σπετσών και Αιγίνης (+15 Ιουλίου 2008). Αργότερα δούλεψε στο βιβλιοπωλείο της «Ζωής» στον Πειραιά.

Με την εμπειρία της εργασίας του στην Πάτρα, οργάνωσε τέλεια τις υπηρεσίες του βιβλιοπωλείου και έτσι αυξήθηκε η πελατεία του καταστήματος που αποτελούνταν από καλούς επιστήμονες και οικογενειάρχες. Το μειλίχιο ύφος του και η συνετή συμπεριφορά του τον έκαναν περιζήτητο. Ο ίδιος όμως παρέμενε απλός και ταπεινός.

Κατά την περίοδο των εορτών του Δωδεκαημέρου στόλιζε με ιδιαίτερη επιμέλεια την βιτρίνα του καταστήματος με αποτέλεσμα τα Χριστούγεννα του 1966 ο Δήμος Πειραιά να βραβεύσει το βιβλιοπωλείο και τον υπάλληλό του προσωπικά.

Στην ίδια γειτονιά (Φίλωνος και Βενιζέλου) βρισκόταν και το Γαλλικό Λύκειο των Ουρσουλινών Μοναχών «Η Αγία Ιωάννα της Λωραίνης» όπου φοιτούσε η ανήλικη ανηψιά του Ευαγγελία. Οι αδελφές χάρη στον Νικόλαο άκουγαν την ορθόδοξη διδασχή με ενδιαφέρον, αγόραζαν και μελετούσαν ορθόδοξα βιβλία και με ιδιαίτερη επιμέλεια φρόντιζαν την ανηψιά του σε όλα της τα θέματα.

Στο βιβλιοπωλείο αυτό έκανε γνωριμίες και ανέπτυξε πνευματικές σχέσεις με μεγάλες προσωπικότητες του εκκλησιαστικού χώρου και των γραμμάτων όπως είναι ο τότε Επίσκοπος Βρεσθένης και νυν πρώην Αρχιεπίσκοπος Αμερικής Δημήτριος Τρακατέλλης, ο Αρχιεπίσκοπος Τυράννων και πάσης Αλβανίας Αναστάσιος Γιαννουλάτος, ο Μητροπολίτης Πισιδείας Σωτήριος Τράμπας αλλά και οι Ιεραπόστολοι Αρχιμανδρίτες Χρυσόστομος Παπασαραντόπουλος (+29 Δεκεμβρίου 1972) και Χαρίτων Πνευματικάκης (+29 Μαρτίου 1998). Πνευματικός του κατ'εκείνη την περίοδο ήταν ο Αρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Γιαλούρης ο μετέπειτα Μητροπολίτης Χίου, Ψαρών και Οινουσσών.

Το πόσο αγαπούσε και ευλαβούνταν τον πνευματικό του πατέρα ο πατήρ Νικόλαος φαίνεται πολύ εύγλωττα από το υπό τον τίτλον «Η γη εσίγησεν, ο ουρανός ωμίλησεν!» κείμενό του που συνέταξε, αφιέρωσε και δημοσίευσε στα φύλλα της εφημερίδος «Ορθόδοξος Τύπος» της 23ης και 30ης Ιανουαρίου 2009. Αφορμή υπήρξε η επέτειος των 30 χρόνων από την κοίμηση του Μητροπολίτου Χίου (29 Νοεμβρίου 1978-29 Νοεμβρίου 2008).

Στο κείμενο αυτό φαίνεται ότι ο πατήρ Νικόλαος κατείχε υψηλή παιδεία. Στο κείμενό του αποδεικνύεται άριστος χειριστής της ελληνικής γλώσσης και δη της καθαρευούσης και εκκλησιαστικής. Χειριστής του λόγου ο οποίος δια καταλλήλων λέξεων και φράσεων αποτυπώνει επακριβώς την προσωπικότητα του αγίου Ιεράρχου. Δια του περιεχομένου του κειμένου εκφράζεται η κατά Θεόν αγάπη, η ευλάβεια και ο θαυμασμός προς το πρόσωπο του πνευματικού του καθοδηγητή με ματιά κριτική, αντικειμενική, ιστορική. Αναφέρονται βιογραφικά στιγμιότυπα και λοιπά στοιχεία από την ζωή του Ιεράρχου και την δραστηριότητά του καθώς καταγράφονται και περιστατικά από την ημέρα ανακομιδής των οστών του Μητροπολίτου την Παρασκευή 1η Οκτωβρίου 2004. Τέτοιου αγίου πατρός και Ιεράρχου υπήρξε πνευματικός υιός ο πατήρ Νικόλαος.

Από μοναχή της Αττικής που τον γνώριζε όταν διακονούσε στον Πειραιά

μαθαίνουμε ότι ο πατήρ Νικόλαος ήταν «νέος ευγενής, συνετός, χαριτωμένος πνευματικά και ακέραιος στο χαρακτήρα».

Φυσικό επόμενο ήταν ότι δεν μπορούσε να διαφύγει της προσοχής του Αρχιεπισκόπου των Ιεραποστολικών οραματισμών, Ιερωνύμου του Α' (Κοτσώνη, +15 Νοεμβρίου 1988). Τον «θήρευσε» από το βιβλιοπωλείο της Ζωής και καθώς τον βρήκε άξιο του υψηλού υπουργήματος της Ιερωσύνης τον εισήγαγε στις τάξεις του ιερού κλήρου της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών. Κατ'αρχήνεκάρη μοναχός στην Ιερά Μονή Ασωμάτων Πετράκη από τον ονομαστό για την αρετή και το ορθόδοξο φρόνημά του Ηγούμενο, Αρχιμανδρίτη Χαράλαμπο Βασιλόπουλο ο οποίος δεν του άλλαξε στην κουρά το βαπτιστικό του όνομα. Με την σεπτή εντολή και ευλογία του Αρχιεπισκόπου, ο Επίσκοπος Περιστεράς Ηλίας Τσακογιάννης, ο μετέπειτα Μητροπολίτης Δημητριάδος και Αλμυρού και είτα Τραχείας (+7 Ιανουαρίου 1990), τον χειροτόνησε στο Μητροπολιτικό Ναό Αθηνών, εις διάκονον στις 13 Αυγούστου 1967 (επί τη μνήμη του Οσίου Δοσιθέου του Υποτακτικού) και στις 17 Δεκεμβρίου (επί τη μνήμη του Αγίου Διονυσίου αρχιεπισκόπου Αιγίνης του εν Ζακύνθω) του ιδίου έτους εις πρεσβύτερον. Έλαβε αργότερα και τα οφίκκια του Αρχιμανδρίτου και του πνευματικού.

Ακολούθως υπηρέτησε στους Ιερούς Ναούς Αγίου Γεωργίου Καρύκη, Αγίου Νικολάου Φιλοπάππου στο Εκκλησιαστικό και Παναγίας Ελευθερωτριάς στον

Κοκκιναρά και Αγίου Παντελεήμονος Βουλιαγμένης (μετόχιον Ιεράς Μονής Ασωμάτων Πετράκη) με διακονία και στο πλησιόχωρο Εκκλησιαστικό Ορφανοτροφείο. Μετά τη σύντομη αυτή πνευματική διαδρομή τοποθετήθηκε εφημέριος στο ναΐδριο της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στο Μάτι Αττικής. Ήταν τότε το έτος 1971 και ο πατήρ Νικόλαος διήνυε το πεντηκοστό έτος της ηλικίας του. Ήταν πλέον στην κατάλληλη ηλικία οπότε θα μπορούσε να αναλάβει και να διεκπεραιώσει ένα μεγαλόπνοο σχέδιο όπως είναι η ανέγερση ενός ναού και η δημιουργία της περί αυτόν ενορίας.

Έπρεπε να κατεδαφίσει το υπάρχον μικρών διαστάσεων και σαθρό εκκλησάκι της Παναγίας που βρήκε και στη συνέχεια να προβεί στην ανέγερση του νέου ιερού ναού του συνοικισμού. Με ταπεινό φρόνημα κατευθύνθηκε στον Άγιο Πορφύριο τον Κουσοκαλυβίτη και γονάτισε για να πάρει την ευχή και την συμβουλή του. Ο Άγιος Γέροντας ευλόγησε την σκέψη και την επιθυμία του πατρός Νικολάου προτρέποντάς τον να εργαστεί μεθοδικά για την πραγματοποίηση του ιερού έργου στο οποίο θα προΐστατο και θα το τελειοποιούσε η Παναγία. Ήταν τότε μέσα της δεκαετίας του 1970 όταν ενθαρρυσμένος ο πατήρ Νικόλαος από την ευχή του Αγίου ξεκίνησε το έργο ανεγέρσεως του ναού που έμελλε να γίνει το στολίδι και το πνευματικό καταφύγιο του Ματιού.

Χάρη στην πίστη, την προσευχή, την υπομονή, τα δάκρυα, τις οικονομίες του πατρός Νικολάου ανηγέρθη σε Κυκλαδίτικο ρυθμό μια πανέμορφη εκκλησία που έγινε το κέντρο αναφοράς του συνοικισμού και ιδίως τώρα που ξεπροβάλλει κάτασπρη μέσα από τα καμμένα σπίτια.

Ένα χαρακτηριστικό πρόβλημα που αντιμετώπισε θα αναφέρουμε για να δούμε την ένταση του αγώνα του.

Επειδή ο πατήρ Νικόλαος είχε αναλάβει και προ της χειροτονίας του το Μάτι, έψαχνε χώρο για την ανέγερση του μεγαλύτερου ναού. Ενώ είχε βρει το κατάλληλο κτήμα, ο διάβολος του επιτέθηκε λυσσαλέα κατά την ώρα που χειροθετούνταν Αρχιμανδρίτης το Φεβρουάριο του 1973. Μια φωνή «ανάξιος» ακούστηκε από το εκκλησίασμα και ήταν η φωνή του ιδιοκτήτη με την συνοδεία γειτόνων που δεν ήθελαν να γίνει ο Ναός και ζητούσαν μεγαλύτερα ανταλλάγματα για το χωράφι που είχαν δώσει.

Ο Μητροπολίτης Αττικής και κατόπιν Έλους Νικόδημος Γκατζιρούλης (+2 Απριλίου 2013) ατάραχος συνέχισε την χειροθεσία και ο πατήρ Νικόλαος συγχώρησε τον άνθρωπο εκείνο.

Με δυσκολίες ο ναός έγινε. Κάποτε ο άνθρωπος έπεσε στο κρεβάτι του θανάτου και ταλαιπωρούνταν καθώς η ψυχή του δεν έβγαινε. Τότε ο καλός ποιμήν πατήρ Νικόλαος τον επισκέφτηκε, του έκανε ευχέλαιο, τον κοινώνησε, του διάβασε την ευχή «εις ψυχορραγούντα» και έτσι ο άνθρωπος ελευθερώθηκε από τα δεσμά της επώδυνης ζωής.

Καθώς το Μάτι αναπτύχθηκε περαιτέρω, ο ναός κατά την πρόρρηση του πατρός Νικολάου αναδείχθηκε μικρός. Όμως παρ'όλα αυτά εξυπηρετεί τις ανάγκες της λουτρόπολης του Ματιού και των γύρω περιοχών (Άγιος Ανδρέας κτλ) καθώς και ετέρων περιοχών της Αττικής. Και αυτό χάρη στην αγιότητα του πατρός Νικολάου που ανεδείχθη ένας από τους μεγάλους πνευματικούς πατέρες της εποχής μας.

Έτσι τον γνωρίσαμε από παιδικής ηλικίας κατά την περίοδο καλοκαιρινών διακοπών με τους γονείς και τα αδέρφια μας μέχρι που μας αξίωσε ο Θεός να συλλειτουργήσουμε με τον άγιο αυτό άνθρωπό Του και να τον συμβουλευθούμε πάλιν και πολλάκις.

Ο πατήρ Νικόλαος κατά κοινήνομολογίαν υπήρξε άμεμπτος κληρικός που εκόσμησε το ιερό θυσιαστήριο και το λειτούργημά του. Η μεγαλύτερη αξία της ζωής του ήταν η ανατροφή από την πατρική του ιερατική οικογένεια αλλά και οι πνευματικές σχέσεις που ανέπτυξε με διαφόρους κληρικούς που προαναφέραμε καθώς και Ιερές Μονές.

Οι πνευματικές καταβολές του από την αδελφότητα «Ζωής» δεν του δημιούργησαν πνευματικό «στραβισμό» ώστε να παραθεωρεί την αξία του μοναχισμού και να αντιμάχεται τους μοναχούς.

Συνδέθηκε με τον Άγιο Πορφύριο τον Καυσοκαλυβίτη αλλά και τον Άγιο Παΐσιο τον Αγιορείτη τον οποίο επισκεπτόταν συχνά στο Άγιον Όρος στέλνοντας και πνευματικά του παιδιά εκεί καθώς και στην Μονή της Σουρωτής για να οικοδομηθούν. Σύνδεσμο διατηρούσε και με τον Γέροντα Ιωσήφ Βατοπαιδινό(+1η Ιουλίου 2009) ο οποίος έστελνε πνευματικά του παιδιά για να εξομολογηθούν στον πατέρα Νικόλαο λέγοντας «Δοξάζω τον Θεό που υπάρχουν ακόμη τέτοιοι ιερείς που κοσμούν την ιερωσύνη».

Διακρίθηκε για το χάρισμα της πνευματικής πατρότητας όχι μόνο για τους λαϊκούς αδελφούς και τις οικογένειες αλλά και πολλά μοναστήρια που τον είχαν πνευματικό όπως η Μονή του Οσίου Εφραίμ στο Όρος των Αμώμων (για περισσότερο από 20 έτη), η Μονή Αγίας Τριάδος Νέου Βουτζά (πνευματικός των μοναχών, των παιδων του Λυρείου Ιδρύματος και των γραιών του γηροκομείου της Μονής), η Μονή Αγίας Τριάδος στο Κορωπί, η Μονή Αγίου Ιωάννου Θεολόγου Παπάγου (παλαιότερα) κ.ά.

«Από φυλακής πρωΐας μέχρι νυκτός», δεχόταν χωρίς προϋποθέσεις και χωρίς διακρίσεις όλους τους χριστιανούς που χτυπούσαν την πόρτα του λιτού και απέριττου κελλιού του απέναντι από τον περικαλλή ναό της Παναγίας. Μετά τις ιερές ακολουθίες και την θεία λειτουργία ακολουθούσε κέρασμα και εν συνεχεία ο Πατήρ Νικόλαος με την επιβλητική παρουσία και το ολοφώτεινο πρόσωπο, ντυμένος με το γαλάζιο πετραχηλάκι του περίμενε την κάθε κουρασμένη ψυχή για να την αναπαύσει και να της μεταδώσει χάρη.

Ήταν μια βιβλική μορφή. Υψηλός, λιπόσαρκος με ιλαρό και φωτεινό πρόσωπο που στόλιζε μια πλούσια κατάλευκη γενειάδα ενέπνεε τον σεβασμό και την εμπιστοσύνη στους πιστούς. Δεν μπορούσε να είναι τυχαίος ο κληρικός αυτός. Έφερε τα στίγματα του Ιησού Χριστού αγωνιζόμενος στην ζωή του ταπεινά και σιωπηλά με τα προβλήματα της ενορίας, των πνευματικών του τέκνων κτλ. ακόμη κι όταν διοικητικά πρόσωπα ξεκίνησαν εναντίον του διωγμό. Υπήρξε απλός και

καταδεκτικός με όλους και φιλόξενος όπως κάθε γνήσιος Κρητικός. Γι' αυτόν δεν υπήρξε ωράριο επισκέψεων. Τίποτα δεν τον εμπόδιζε από το καθήκον της πνευματικής πατρότητος. Ούτε γήρας, ούτε ασθένειες, ούτε προσωπικά θέματα, ούτε υποχρεώσεις.

Ήταν πραότατος και δεν ταρασσόταν ούτε ακόμη και με τα μεγαλύτερα προβλήματα από τα οποία προέκυπταν συγκρούσεις, παρεξηγήσεις κτλ.

Τηρητής της Ορθοδόξου παραδόσεως, αγαπούσε ιδιαιτέρως τις ιερές ακολουθίες και δεν παρεξέκλινε από τις παραδοσιακές Ευαγγελικές αρχές.

Υπήρξε δίκαιος και επιεικής με τις πτώσεις των ανθρώπων και δεν φόρτωνε τις κουρασμένες ψυχές με περαιτέρω φορτίο ενοχών ή κανόνες. Όποιος τον πλησίαζε έπρεπε να φύγει από κοντά του χαρούμενος και ελαφρωμένος, χορτάτος από χάρη αλλά και το κέρασμα που όλοι έχουμε ανάγκη σαν ένδειξη αγάπης και στοργής.

Κατά ομολογίαν πνευματικών του τέκνων όταν είχε βάλει επιτίμιο δεν εύρισκε ανάπαυση. Έπρεπε πάση θυσία να επικοινωνήσει και με την εφευρετική του αγάπη να βρει τρόπο να άρει το επιτίμιο και να ανορθώσει την ψυχή του κατερραγμένου του τέκνου.

Στην συνείδηση του ποιμνίου καθιερώθηκε ως πατέρας της αγάπης, ένα πρόσωπο σεβαστό, αξιαγάπητο, με καθολική εκτίμηση, τίμιο, ειλικρινές, ανιδιοτελές. Άλλο στοιχείο που πρέπει να επισημάνουμε ήταν η παροιμιώδης αφιλοχρηματία του. Παντελώς ανάργυρος καθώς ήταν, τίποτε δεν έπραττε με σκοπό το κέρδος ή το συμφέρον. Διήλθε την παρούσα πρόσκαιρη ζωή ευεργετών και ιώμενος τους ανθρώπους, μοιράζοντας απλόχερα τα αγαθά στα χέρια των χρηζόντων βοήθειας και σκορπώντας αγάπη και συγχώρηση.

Επίσης δεν είχε γύρω του μια κλειστή παρέα πνευματικών τέκνων. Διέθετε μια ευλογημένη και πάντα ανοιχτή αγκαλιά για όλους τους ανθρώπους, για όλα τα παιδιά του Θεού ανεξαιρέτως.

Ο λόγος Του ήταν άλατιηρτυμένος, λιτός, σοβαρός χωρίς περιττές πολυλογίες και προεκτάσεις σε κοσμικά θέματα ή αστεϊσμούς. Και η διατροφή του ήταν λιτή με πολλά λαχανικά και φρούτα που ο ίδιος με τη βοήθεια των πνευματικών του τέκνων καλλιεργούσε στον μικρό του κηπάκο.

Και έτσι, ενώ δεν έλαβε μοναστηριακή αγωγή και παιδεία, εντούτοις ήταν εφάμιλλος και εν πολλοίς ανώτερος από πολλούς μοναχούς.

Λίγες ημέρες προ της φονικής φωτιάς του Ιουλίου του 2018 έδωσε εντολή να κοπούν λίγα δένδρα πέριξ του ναού και του κελλίου του ισχυριζόμενος ότι «έρχεται μεγάλη καταστροφή». Το πνεύμα του Θεού πληροφόρησε τον νου του αγαθού Γέροντα και χάρη στην ενέργειά του αυτή γλίτωσε το σπιτάκι του ιερέως και ο ναός από την καταστροφική μανία της φωτιάς. Την ώρα που ξέσπασε η φωτιά το απόγευμα της 23ης Ιουλίου 2018, ο Γέροντας ατάραχος εξομολογούσε στο κελλάκι του πνευματικά του τέκνα που ευθύς αμέσως μετά τον φυγάδευσαν και έτσι γλύτωσε η ζωή του. Το γεγονός αυτό τον έθλιψε αλλά δεν τον κατέβαλε. Με τις γεροντικές του δυνάμεις αγωνίστηκε για άλλη μια φορά να στηρίξει το

πληγωμένο του ποίμνιο. Συγκλονισμένος διηγήθηκε σε πνευματικό του τέκνο μοναχή ότι «έβλεπε» έκθαμβος τις ψυχές των καμμένων ανθρώπων να φεύγουν από την ζωή συνοδευόμενοι από Αγίους Αγγέλους. Μέσα στην προσευχή του για την ανάπαυση της ψυχής τους, θεωρούσε ότι ετελειώθησαν μαρτυρικάς.

Κατά τα τέλη Ιουλίου του 2020 αισθάνθηκε ζαλάδα και έπεσε με όλο του το βάρος σε μια τζαμαρία και τραυματίστηκε. Έκανε εσωτερική αιμορραγία και διακομιζόμενος στο 401 Γενικό Στρατιωτικό Νοσοκομείο ένευσε με το χέρι του ότι έφτασε το τέλος.

Έγιναν οι απαραίτητες επεμβάσεις και θεραπείες, όμως το σοκ του χτυπήματος ο ασθενικός οργανισμός του δεν μπόρεσε να το ξεπεράσει.

Έτσι ανήμερα της εορτής του Ναού που με τόσο κόπο και πόνο ανήγειρε και επί τη εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου την οποία παιδιόθεν αγάπησε, έλαβε το ουράνιο κάλεσμα για την έξοδό του από την παρούσα ζωή.

Ήταν 15η Αυγούστου το εσπέρας όταν «βάρυνε» και μετά από λίγο τα χαράματα και περί ώραν 02.30 π.μ. άφησε την τελευταία του πνοή συνεπεία ανακοπής, παραδίδοντας εις χείρας Θεού την αγιασμένη του ψυχή.

Το πρόσωπό του δεν απέκτησε όψη θανάτου. Παρέμεινε φωτεινό, γαλήνιο, ιλαρό με

αγαθοήρεμη έκφραση. Η γενειάδα του λευκή και ατόφια στόλιζε το πρόσωπό του. Η ευλογούσα δεξιά χείρα του δεν έμοιαζε να φέρει στίγμα θανάτου. Κατά την εντολή του το σκήνωμά του ενεδύθη μόνο με το ρασάκι και το μαλακό καλογερικό σκουφάκι χωρίς καν το πετραχήλι το οποίο παρέδωσε αμόλυντο στα χέρια του Χριστού μαζί με το διακόνημα της πνευματικής πατρότητος.

Λίγες ώρες αργότερα το σκήνωμα μεταφέρθηκε στο ναό όπου το βράδυ της 16ης Αυγούστου τελέστηκε Ιερά Αγρυπνία.

Την επομένη το πρωί και περί ώραν 11.00 π.μ. τελέστηκε η εξόδιος Ακολουθία στην οποία προέστη ο οικείος Επίσκοπος Μητροπολίτης Κηφισίας, Αμαρουσίου και Ωρωπού κ. Κύριλλος, ο Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικόλαος, αρκετοί ιερείς, Μοναχοί και Μοναχές και πλήθος κόσμου. Ο Μητροπολίτης Κύριλλος μίλησε καταλλήλως αναφερόμενος σε βιογραφικά στοιχεία και πνευματικάσημεία της ζωής του εκλιπόντος.

Ακολούθως η πομπή ξεκίνησε για την Μονή του Οσίου Εφραίμ όπου το σκήνωμα κατατέθηκε στο Καθολικό της Μονής προς προσκύνησιν και το καθιερωμένο τρισάγιο.

Η Γερόντισσα της Μονής Μακαρία Μοναχή και η σεβασμία αδελφότης της Μονής συνέστειλαν σεμνοπρεπώς και κατασπάστηκαν με ευλάβεια το σκήνωμα του Γέροντος και η πομπή ξεκίνησε για τον τόπο που ορίστηκε από την Μονή για να γίνει η ταφή.

Η ταφή έλαβε χώρα σε τόπο εκτός του προαυλείου της Μονής για να μπορούν ελεύθερα εκτός ωραρίου επισκέψεων να πηγαίνουν όλοι στον τάφο και να προσεύχονται για την ανάπαυση του Οσίου Πατρός.

Προσφέρθηκε χώρος αχρησιμοποίητος με χώμα καθαρό για να σκεπασθεί ο άνθρωπος του Θεού σε Ιερά Μονή που κράτησε στα σπλάγχνα της τα σκηνώματα του Οσίου Εφραίμ, των Οσιομαρτύρων Πατέρων, της Γερόντισσας Μακαρίας και άλλων σεσωσμένωνπου ο Θεός μόνον γνωρίζει.

Την ευχή του να έχουμε!!!